

Stella Newman

HÉT LÉPÉS A BOLDOGSÁGHOZ

„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”
(Reményik Sándor)

Stella Newman

HÉT LÉPÉS
A BOLDOGSÁGHOZ

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Seven Steps to Happiness

Copyright © 2016 Stella Newman

Hungarian translation © Danyi Andrea

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
DANYI ANDREA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 092 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYÓ ILDIKÓ
Készült 28,5 nyomdai ív terjedelemben

Nyomdai előkészítés GREPENTA Kft.
Nyomta és kötötte MONDAT Kft.
Felelős vezető Nagy László

Lenny a konferenciaterem előtt állt, várta, hogy az utolsók is visszatérjenek az ebédről. Tizenhat fok volt odakint, ami márciusban még Rómában is igen melegnek számított volna, de Lennyről ettől függetlenül is szakadt a víz. Bár értett a statisztikához és az elemzéshez, ez nem jelentette automatikusan azt, hogy a nyilvánosan tartandó beszédek terén is biztosan meg fogja állni a helyét. A számok a barátai voltak, mindig biztonságban érezte magát a világukban, de ahogy most itt állt, az Európa minden pontjáról összesereglett kollégái előtt, hirtelen émelygés fogta el. Elég különös érzésként élte meg, hiszen az élet minden más területén mindig olyan magabiztosan lépett fel.

Octavia, a főnöke folyton olyasmikre igyekezett őt rábeszél-
ni, amikben fejlődésre szorult: „Ha majd a huszadik alkalom-
mal csinálsz valamit, amiben kényelmetlenül érzed magad,
akkor lassan eljutsz az áttöréshez, és fejlődést érhetsz el.” *Egy
frászt!* – gondolta Lenny. Amikor már huszadjára kell ilyen
kínos dolgokat csinálnia, úgy érzi majd, eljött az idő, hogy
egy pszichiáter segítségét kérje! Nagyon is jól ismerte a saját
korlátait: nem tudott síelni, nem volt jó a keresztretjvényfej-
tésben, sem a párkapcsolatokban, és nagy nyilvánosság előtt
sem szeretett előadást tartani. És egyetlenegyszer sem kellett
bármelyiket megismételnie, hogy ezt belássa. A dolgok mit
sem változtak azóta, hogy Occy jó szándékúan figyelmeztette.

Micsoda occymoron! „Tudod, mennyire előregörnyedsz, amikor ideges vagy? Talán nem ártana javítani a testtartásodon, különben úgy fogsz kinézni, mint Quasimodo!” Na, ebben aztán szemernyi jó szándék sem volt.

Lenny hirtelen hátraszegte a vállát, és a mellére nézett. Méreteres kebelével áldotta meg a sors, amely nem kedvezett a gombos blúzok divatjának, ez azonban nem akadályozta meg abban, hogy gyakran viselje a klasszikus fehér blúzt, amelyben határozottan elegánsnak érezte magát. Amikor ismét felnézett, a pillantása találkozott Nick Cooperével, aki szintén a mellén legeltette a szemét. Cooper hátradőlt a székén, és a karját lazán a szomszédos szék támláján pihentette. Ő volt a legönelégtelbb fickó, akit Lenny ismert, pedig elég sokkal találkozott már életében, hosszú listával büszkélkedhetett. Az áthatóan kék szemű, sűrű, sötét hajú férfi olyan vonzerővel bírt, mintha egyenesen egy hollywoodi – illetve jelen esetben inkább brit – filmből lépett volna elő. Egy kasszasiker forgatókönyve szerint a kapcsolatuk a következőképpen alakulhatna: a kezdeti látványos ellenségeskedés után feszültség alakul ki közöttük, majd számos vicces félreértés után bekövetkezik a szenvedélyes szex, és a legutolsó jelenetben végre kölcsönösen beismerik az egymás iránt érzett szerelmüket. A valóságban azonban sosem történik ilyesmi.

El tudta volna képzelni, hogy kufircoljon vele? Igen. Ábrándozott már róla? A válasz ismét igen. Túlzottan részletesen is maga elé tudta képzelni. A férfi – vagy inkább még fiú – huszonkilenc éves, egy olyan generáció tagja, amely az internetes pornón nevelkedett; a szex vele tehát bizonyára magamutogató lenne, és kizárólag róla szólna. A gondolatai ekkor Ellisre terelődtek. Bár számtalan hibája van, és lusta is, sőt rendszerint Lenny „hitelez” neki, amikor feltölti a tömegközlekedéshez használatos Oyster-kártyáját, azt el kellett ismernie, az ágyban tagadhatatlanul törődő.

Lenny végignézett az előadók névsorán. Közvetlenül utána a kis Heinz Werner következett a müncheni irodából, aki- nek az előadása a virtuális műszerfalakról szólt. Tavaly vacsora közben Heinz mellé került, és miközben a kávékat szolgálták fel, a férfi megpróbálta Lenny kezét a szerszáma felé kormányozni. Erre Lenny az ölébe lötytyintette az eszpresszóját. Micsoda sajnálatos baleset!

Az emberek mindig azt mondogatták Lennynek, hogy milyen fantasztikus munkája van, mert még fizetnek is neki, hogy Rómába, Berlinbe vagy Madridba utazzon. A lány egy idő múlva már nem is szakította félbe őket azzal, hogy szívesebben utazna inkább Milton Keynesbe, mert Rómában az ideje nagy részét egy jellegtelen konferenciateremben tölti, ahol előadást kell tartania, ahelyett hogy kapucsínót iszogatna, ellátogatna a Colosseumba, és alaposan megebédelne. Legutóbb, amikor itt járt, ebédidőben sikerült kisurrannia. Az egyik macskaköves utcában azt látta, hogy a helyiek hosszú, kígyózó sorban várakoznak. Ő is csatlakozott hozzájuk, és hamarosan a Pranza nevű étterem ajtajában találta magát, ahol a legfinomabb mozzarellaival töltött bundáskenyeret készítenek. Az aranybarnára sült szendvics íze azóta is kísértette őt, akárcsak az első szerelem emléke. Ha eszébe jutott annak a selymesen lágy, puha sajtnak az íze, amely kifolyt a ropogós, aranybarna kenyérszeletek közül, azonnal összefutott a szájában a nyál.

Most is ezt teszi majd, a beszéde után hátul azonnal kiszökik a Pranzához. A kapcsolatépítő beszélgetéseket meghagyja Coopernek, aki már így is teljesen beleélte magát az Euro konferenciába, állandóan ott akart lenni mindenhol, így a legkevesebb, amit megtehet, hogy megdolgozik ezért, szélesen mosolyog mindenkire, és őt kihagyja az élményből.

Minél előbb belekezd az előadásába, annál hamarabb beleharaphat abba a szendvicsbe.

– *Buongiorno*, hölgyeim és uraim! Lenny Dublonsky vagyok, a Wappen London kutatási részlegének a vezetője, és azért vagyok ma itt, hogy a legújabb és legizgalmasabb alkalmasításainkról beszéljek önöknek...

Lenny éppen arról álmodott, hogy egy trópusi tengerparton van, és narancssárga kezeslábas rabruhájában napozni próbál, amikor az alkoholmámor ködén át érezte, hogy valami hátul a derekához ér. Megdermedt, óvatosan arrébb csúszott az ágyban, de mintha az a valami is egyre inkább hozzányomódott volna. Nem volt nehéz, de azért súlyosnak tűnt, azonkívül hosszúnak és vastagnak tetszett, mint egy túltöltött kolbász...

Kérlek, add, hogy ne Heinz Werner virslije legyen az! Sosem élné túl a szégyent, bár annak sem örült volna, ha Nick Coopert találná maga mellett az ágyban. Tegnap este túl sokat ivott – érezte, mert még mindig szédelgett –, de remélte, nem olyan sokat, hogy Cooperrel egy ágyban kössön ki. Lenny óvatosan megmozdította a karját a paplan alatt, és először az ujjával kitapintotta azt a valamit. Puha és sima volt, de amikor megbökte, szilárdnak érezte. *Mi a ...?*

Már hetek óta nem bújt ágyba Ellisszel, de teljesen azért nem felejtette el, milyen férfi nemi szerv, és ez egyáltalán nem hasonlított arra. A további vizsgálódása megerősítette abban, hogy nem egy férfi péniszével van dolga, sőt nem is egy lófejet talált az ágyában. Egy puha és csőszerű, húsz centiméteres valami volt, a vége kicsit keményebb, és mintha be is lett volna hajtogatva.

Hirtelen elkapta onnan a kezét, nagy lendülettel ledobta magáról a takarót, és kiszállt az ágyból. Szentséges ég, ez nem lehet igaz! Itt, a Hotel Splendidóban? A legfinomabb ágyneműn?

Ez csakis Cooper műve lehetett! Ő magától semmiképp sem tenne ilyesmit Rómában. Még akkor sem, ha csellet vet-

ték volna rá! Semmiképp nem lehetett olyan részeg, hogy mire betámolygott a szobájába és levette a ruháit.... Jaj, ne! Még mindig a tegnapi blúz volt rajta, bár mostanra egy élénk-narancs folt is éktelenkedett az anyagon. Semmi esetre sem lehetett annyira elázva, hogy miután leszedte a burritóról a fóliaborítást, a kezében tartva beszállt az ágyba, és öntudatlanul elterült anélkül, hogy akár egyszer is beleharapott volna az immár a lepedőn heverő ételbe! Hacsak Cooper egész éjjel nem itatta.

Lenny felvette a burritót, és zavartan meredt rá.

Eszébe jutott az előadása. Tulajdonképpen elég jól sikerült, amíg a lisszaboni Wappen egyik kutatója meg nem kérte, hogy beszéljen bővebben az adatparamétereikről. Lenny részletezni kezdte a témát, csakhogy Heinz Werner ezalatt felsétált a színpadra, és megkérte őt, hogy tartson vele a saját előadása utáni kérdés-válasz résznél, amivel alaposan keresztbe tett a szökési tervének. Lenny tehát később tizenhét kolleága társaságában vonult át vacsorázni a Trevi-kút közelében álló, áporodott szagú étterembe, ahol mintha a pincéreket is ugyanabból a forrásvízi mészkőből faragták volna, mint az Ókeanosz-szobrot. Az is eszébe jutott, hogy erőszakkal beletöltöttek jó néhány Aperol Spritzet a tetőtéri bárban, ahová... Cooper társaságában érkezett. Arra emlékezett, ahogy a férfi arról duruzsolt neki, milyen gyönyörű az arcéle, milyen szép ívű a járomcsontja, és hogy pontosan olyan pisze meg erőteljes metszésű az orra, mint Gillian Andersonnak, csak a haja sötétebb. És azt is mondta, imádja, hogy Lenny olyan tökös csaj. Lenny nem rajongott érte, hogy átvitt értelemben tökösnek tartják, de örömmel fogadta a Gillian Andersonra vonatkozó megjegyzést.

Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Cooper lelkes flörtölése egy nagyszabású és sötét összeesküvés része volt. Alig három hónapja nevezték ki a férfit a Wappen IoT-vezetőjévé,

hogy ő hangolja össze az új termékek fejlesztési munkálatait és az IT-részleg tevékenységeit. Mindeddig csupán egyetlen kézzelfogható eredménnyel büszkélkedhetett – az ebédidőben rendezett csocsóbajnoksággal –, de máris arról pletykáltak, hogy hamarosan saját irodát kap, ha a Wellness Program népszerűnek bizonyul. Bezzeg Lenny három évig küzdött azért, hogy saját irodája lehessen, de mindegy... Ide legalább félrevonulhatott, hogy tűket szurkáljon a kis octaviás voodoo-babába, amit a recepciós Fran kötött neki.

Elborzadva jutott eszébe, ahogy szorosan Cooper mellett ült, és a homlokuk meghitten összeért az alkoholmámorban. Ó, és bizalmasan azt is elmondta neki, hogy Fran szerint az Occy név úgy hangzik, mint valami torokfertőzés, és a nő olyan rosszindulatú, hogy az már-már szánalmas. Ekkor újabb emlékfoslány kúszott az elméjébe: a téren áll, a cipőjét az egyik kezében fogja, és egy hatalmas, fehér emlékművet csodál, miközben Dean Martin *That's Amore* című dalát éneкли, majd, atyaég, egy Gino Ginelli-dalt! Képtelen volt felidézni, hogyan jutott el innen a burritoárusig, majd vissza a hotelbe, de valahogy mégis sikerült neki, hiszen ő és a burrito is ugyanabban a helyiségben végezte be az estét.

De mégis mennyi lehet az idő? Reggel hat óra negyvenhárom volt. Ha nyolcig sikerülne taxival kijutnia a reptérre, még vehetne egy jó minőségű bort a vámmentes boltban Juliet holnap esti évfordulás partijára. A Barolo márka Matt sznob ízlésének is megfelelné.

Közelebb emelte a burritót az orrához, és óvatosan megszagolta. Bűnnek tartotta volna, hogy ételt dobjon ki. Ezenkívül tudta, hogy ha a testében háborgó alkoholra nem eszik valamit, ittas állapotban fog a gépre szállni. Évekkel ezelőtt megtanulta a leckét, amikor Amyvel Vegasba repültek, hogy a lány válását megünnepeljék; tudta, hogy nem valami vidám dolog ittasan repülőn utazni. Ez azóta mindössze kétszer fordult elő vele.

Erre most ő, Lenny, a harminchét éves, érett nő a viseltes, ételfoltos Zara blúzában üldögél egy római hotelszobában, és egy hideg csirkés burritót rágcsál, amellyel mellesleg az elmúlt öt órában az ágyát is megosztotta. Hónapok óta nem került senkivel ilyen közelségbe az ágyban, de kicsit hiányolta a guacamolét.

Sosem gondolta volna, hogy az élete így alakul majd.

Juliet még egy pillantást vetett a teendők listájára, és megborzongott. Az ő ötlete volt, hogy a partit náluk tartásák. Matt ugyan a Nobut javasolta, de ő túl elegánsnak és személytelennek találta. A nyers halat szerette, de ez nem egy olyan flancos parti volt. Matt is csak azért javasolta, mert mostanában lelkesen diétázott. Jóságos ég, mekkora felhajtást csinált, amikor Juliet megmutatta neki a menüt! Amikor elmagyarázta, hogy csupán falatkákról van szó, a férje kissé megnyugodott.

– Látod? Mindegyiket személyre szabtam úgy, hogy kifejeshessük velük a köszönetünket a barátainknak. Dave és Katy imádják a mexikóit, ezért nekik apró csirkés tortillákat készítek. Ez pedig annak a sült marhaszeletnek a miniváltozata, amit Jill-lel és Dommal ettünk abban a ludlow-i kocsmában.

– Jules, tudom, hogy képes vagy elkészíteni, de ha mégis meggondolnád magad, szívesen felhívom az éttermet. – Ebben a pillanatban Juliet a legszívesebben elfogadta volna az ajánlatot. Tizennégy fogás, plusz a desszertek hihetetlenül ambiciózus tervnek tűnt. De nem okozott volna gondot, ha Mitchell váratlanul nem akart volna ma délután találkozni vele. Az órájára pillantott – majdnem dél volt –, indulnia kellett.

Felvette a telefonját az előszobai asztról, és látta, hogy van egy újabb nem fogadott hívása. A számot nem jelezte ki a kérésülék, valószínűleg az ingatlanügynök volt, és a lakásuk miatt telefonált. Néhány hónappal ezelőttig Danny Freeman lakott

benne, amikor a városban tartózkodott. Januárban jött vissza Baliról, és csúnyán összeveszett Matt-tel, a férje azonban – hűséges barát lévén – azóta sem volt hajlandó elmondani, miért. Juliet ugyan nagyon kedvelte Dannyt, de igazán felnőhetne már! Még mindig utazgat a nagyvilágban, holott a többiek már régen megállapodtak. Vajon a mindenféle alkalmi munkákból szerzett pénzből valóban képes volt finanszírozni az utazásokat fél éven keresztül? Matt azt állította, hogy Danny visszafizette neki a kétezer font kölcsönt, amit a furgonra kért tőle – vagy talán mégsem, és ezért volt Matt olyan titkolózó. Talán felhívhatná Dannyt, hogy kiderítse, kibékültek-e már. A régi barátok mindenképp jobban ismerik a másikat, és bár Danny – Lennyhez hasonlóan – nagyon makacs tudott lenni, remélte, hogy nem követett el megbocsáthatatlan bűnt.

A telefont a táskájába csúsztatta, és úgy döntött, inkább Mattre hagyja a dolgot. Nem akart a háta mögött telefonálni, mert nem tartotta helyesnek.

Lenny behúzta bőröndjét az irodájába, és odaintett Frannek, a recepciósnak. Lenny két napig volt távol, és ez alatt az idő alatt a Fran háta mögötti Wappen! logó színét zöldről narancs-sárgára cserélték. A vállalatnál az a pletyka terjedt, hogy a cég neve kötélugrás közben született meg Jared, a vezérigazgató fejében. Különös, mivel az első szó, amely Lennynek eszébe jutna, ha olyan magasról le kéne ugrania, valószínűleg inkább valamilyen káromkodás lenne. Persze az ilyesmitől nem árt tartózkodni egy munkahelyen.

A Wappen multidiszciplináris megoldásokra szakosodott vállalkozás volt.

– Ez úgy hangzik, mintha egy bordélyházban dolgoznál – jegyezte meg Gloria, amikor Lenny elfogadta az állást.

– Sok mindennel foglalkoznak, teljes körű szolgáltatást

nyújtanak a koncepciófejlesztéstől a Big Datán át a felhasználói élményig – tette hozzá Lenny, és tudta, úgy mondja ki e szavakat, mintha tudná, miről beszél, holott alig valamivel több fogalma volt róla, mint az anyjának. Még most is zavarban volt attól, hogy informatikai területen talált munkát. Ragaszkodott a régi bakelitlemezeihez, nem bízott az érintés nélküli bankkártyákban, még most sem szerette az okostelefonját, és egyetlen kezén meg tudta számolni, hány alkalmazást használ: a térképet és az Ubert. A munkája, csakúgy mint az élete, híján volt a tervezésnek: ha az egyik kutatói munkát már túlságosan unalmasnak találta, vagy túl kritikusan szemlélte, váltott egy másikra. Egy napon, ha felnő, majd biztosan rájön, mi akar lenni – csakhogy ez a nap még váratott magára.

A jelenlegi munkakörében a Wappen új projektjeit értékelte: ő mondta meg, jó ötlet-e egy bizonyos alkalmazás, és működőképes lesz-e. Gloria úgy fogalmazta meg egyszer, hogy ő a cég józan esze. Erre Lenny a legszívesebben azt felelte volna, hogy inkább fölöslegesnek érzi magát, de lenyelte a mondatot, mert azzal hatalmas öngólt lőtt volna. Sosem tudott feljebb emelkedni, mert nem rendelkezett hasznosítható szaktudással, ezért tulajdonképpen szerencsésnek mondhatta magát, hogy olyan munkája van, amit behunyt szemmel is el tud végezni – néha ezt meg is tette. Ilyenkor vörös és kék Venn-diagramok úsztak be az álmába, és az x tengely egy sötét síkatorban üldözte.

Az étterem felé kanyarodott, ahol vett egy kólát, majd beállt az üvegliftbe. Felfelé menet elhaladt az új projekteken dolgozók, a programozók – azaz a Minyonok – szintje, azután a dizájn- és brandcsapatok emeletén, majd a lift megállt a legfelső szinten. Mindig gyönyörű kilátással rendelkező irodáról álmodott, és ahogy most lenézett a körforgalomra, eltűnődött, hogy az álmai talán nem is olyan elrugaszkodottak, hiszen a Google-nak, az eBay-nek és az összes nagy informati-

kai óriásnak mitikus campusai voltak Kaliforniában, hatalmas üvegpalaták, ahonnan csodás kilátás nyílt a Csendes-óceánra. Lenny pillanatnyi vizuális lehetőségei azonban kimerültek abban, hogy a Chicken Spot büfét és a sápadt arcú járókelőket figyelhette, akik az előző esti buliról araszoltak az Old Street metróállomásra.

Lenny ellenőrizte a naptárát, elolvasta a beérkező e-maileket, és meghallgatta a hangpostáját. Státuszmegbeszélésük lesz délután kettőkor, három üzenete érkezett Amytól és egy e-mail Andrew-tól, aki arról számolt be, hogy véget ért a legutolsó tinderes kapcsolata. Lenny mindennél jobban vágyott arra, hogy egy nagy adag thai ételt ehessen a Whitecross Street-i piacon, de közben eszébe jutott, hogy Maureenral beszélt meg találkozót, a fia ugyanis segítséget kért az önéletrajza megírásában. Maureen pedig sosem menne nem angol étterembe, hiszen az itteni büfében bármennyi sonkás szendvicset ehetett. Egy ilyen ebéd alatt Lenny kénytelen lesz visszafogni a cinizmusát, bár ehhez nem sok kedve volt.

Felkapta a táskáját, elindult Maureen íróasztala felé, és közben átkozta magát a kedvessége miatt, amit ugyancsak biztosan az apjától örökölt.

– Mitchell hamarosan itt lesz – szólalt meg a recepciósnő. – Már úton van ide az Ivyből.

Juliet azon morfondírozott, vajon Mitchell meghívja-e őt valaha is ebédre. Már öt éve volt a tagja Celina Summer csapatának; ő volt a szellemírója a nő hat bestseller szakácskönyvének, és minden Twitter- és Instagram-posztjéért is ő felelt. Ha jobban belegondolt, Celina legalább hárommillió fontot kaszált az ő ötleteivel, de nagyon igyekezett, hogy minél kevesebbet törje ezen a fejét.

Negyven perccel később Mitchell végre megérkezett, be-

vezette Julietet az óriási irodába, ledobta magáról a kasmírka-bátját, és lábujjhegyre állt, hogy két pusztit nyomjon az arcára. Pontosan olyan aftershave-et használt, mint Martha fiúbará-tai, az Abercrombie üzletekben érzett átható, kamaszok által kedvelt parfümöt.

– Édesem, micsoda rohanás! Weber az Államokban turné-zik a jövő héten, és a vízumok még nincsenek készen! Ezek az amatőrök még a saját feneküket sem tudják kitörölni!

Juliet együttérzően mosolygott. Amióta Martha egyetemre járt, Juliet nem volt képbén a Mitchell által képviselt sztárokkal. Ez a Weber vajon egy énekes vagy egy együttes?

– Hogy megy Celina új könyve? – kérdezte Juliet. Mindig kisebb izgalom fogta el, amikor megpillantotta a bestsellerlis-tákon. Az ő neve biztosan nem szerepelt a borítón, csupán a köszönetnyilvánításban említi őt meg a szerző, futólag, a személyi edző, a sminkes és a kutyája után.

Mitchell beszélni kezdett, majd elhallgatott. Velezületett hajlama volt a dicsekvésre, de a szellemírók kapcsán mindig érezte, hogy alig egy hajszál választja el attól, hogy megtartsa és motiválja őket. Végül képtelen volt uralkodni magán.

– Már ötödik hete az első helyen áll!

– Nagyon örülök, én...

– Újratárgyaljuk a szerződést a kiadóval, még három könyvet akarnak!

– Ez nagyszerű...

– És tervezünk egy tizenhat oldalas húsvéti mellékletet is a *The Times*ban.

– Most húsvétkor? Tizenhat oldal, harminckét recept... húsz nap alatt?

– Szóval, ma lesz a megbeszélés, és remélhetőleg ki tudsz segíteni.

Mitchell szavai hallatán Juliet felnevetett. Kisegíteni? Inkább kitalálni, kipróbálni minden receptet, beszerezni a kel-

lékeket, elkészíteni és megstylingolni az ételeket a fotózáshoz, majd elnézően mosolyogni, amikor Celina nagy késéssel befut a legújabb, Victoria Beckham által tervezett, ujjatlan kabátjában, és a kamera kedvéért a kezébe vesz egy fakanalat! Miért nem tudja Mitchell nyíltan megkérni arra, hogy vállalja el a munkát? Juliet úgysem az a fajta, aki nagy felhajtást csinálna a dologból; tisztában van azzal, mit jelent a háttérben dolgozni.

– Mindent meg kell tennünk, hogy az országos lapokon keresztül elérjük az édesanyákat, tökéletes lenne húsvétra! Jules, szükségünk van rád!

Hát erről szólt a dolog, ebben utaztak ők – és tulajdonképp mindannyian egy oldalon álltak.

– A nemzetközi porondon is ismertté tesszük a Celina márkát! – kiáltott fel Mitchell, Julietre villantva frissen fehérre varázsolt fogsorát.

Ezekben a receptekben lehetne jó sok kenyér vagy inkább kruton, sok finom kruton!

– Édesem, ez a mosoly igent jelent?

Juliet csak azért somolygott, mert éppen maga elé képzelte egy vaníliás crème brûlée-t, aminek a tetejét apró, forró mini-briósok és narancshéj díszíti majd.

– Megteszem, ami tőlem telik.

– Szuper, te vagy a legjobb!

Mitchell rendelkezett azzal a ritka képességgel, hogy elhittette az emberekkel, őszintén gondolja, amit mond, bár Juliet minden porcikájában érezte, hogy a férfi nem más, mint egy nyálás, Tom Ford öltönyben feszítő szélhámós.

Egy órával később Juliet a jegyellenőrző kapun haladt keresztül az East Finchley metróállomáson, amikor a telefonja jelzett. A hangüzenete ezt tudatta vele: „A húsvét jóváhagyva! Küldd el a recepteket Celinának hétfőhöz egy hétre, a fotózás

csütörtökön kezdődik.” – Juliet életének tehát egy hónapra befellegzett.

Hm. Mitchell biztosan már a megbeszélésük előtt tudta, hogy Juliet igent mond majd. Ha ezt Mattnek elmeséli, minden bizonnyal felhúzza magát, mert ezzel egy időben nem szorította sarokba Mitchellt a pénzzel kapcsolatban. A férje mindig azt mondogatta, Julietnek meg kellene tanulnia keményebbre vennie a figurát. Micsoda hímsoviniszta duma!

Elrohant az elegáns delikateszbe a holnap estére szükséges utolsó alapanyagokért. Itt mindig gyönyörű árut kapott – ma lila articsókával és hatalmas, grépfrút méretű, kerek cukkinikkel megrakott rekeszeket látott. És a kenyerek! Hét különböző fajta, mind a helyi kis pékségekben. Húsvét után talán végre rábeszélheti az üzletvezetőt, hogy az ő saját sütésű házikenyerét is árusítsa.

Aztán a sarokban kiszúrt egy kosár friss kaprot. Készíthetne blinit füstölt lazaccal és crème fraîche-sel; lehetne olyan, akár az esküvőjükön felszolgált koktélszendvics. Ó! Majdnem elfelejtette, hogy Mattnek is csináljon egy falatkát. Nem mint-ha magától értetődőnek venné a férjét, szó sincs róla, de fél életükben egy párt alkottak, és néha már egyáltalán nem úgy gondolt rá, mint egy önálló lényre; ő is a része lett, hozzá tartozott, és mi sem volt ennél természetesebb.

Lenny belépett a tárgyalóba, ahol Occy és Cooper halkán beszélgettek. Occy meg az ő ruganyos, aranyszínű tincsei és a csinos, fitos orrockájaja! Ezek az angyali vonások azonban sosem tévesztették meg. A felső vezetés többi tagja meghunyászkodva, csendben ült. Lenny leült Ravi, a Minyonok főnöke és a vizenyős szemmel rámosolygó tervezési igazgató, Philpott közé.

– Megnézted a Pantheont, Lenny?

– Majd legközelebb – felelte a nő vágyakozva.

– Csendet kérek, kollégák! – szólalt meg Occy. – Oké, szóval, Jared jóváhagyta Nick legutolsó *Elemezz, újíts, kapcsolódj!* projektjének a terveit, ezért most arra kérem Nicket, tartson egy tájékoztatót a pánglobális arculatváltás elősegítéséről.

Lenny érezte, hogy hamarosan eljön az idő, amikor képtelen lesz elviselni Occyt. Imádkozott, hogy ez csak azután következzen be, miután sikerült elég pénzt megtakarítania egy lakás lefoglalozására. Már attól is éktelen düh fogta el, ha a nő flitteres pólójára pillantott: *Je suis une féministe*. Feminista vagyok? Ebből egy szó sem volt igaz, sem ami a francia nyelvtudást, sem ami a flittereket illette.

– Láttátok az új márkaarcukatunkat? – kérdezte Nick. – A neuroplaszticitási színprojektből született, amelyen a Wappen Zürichnél a Big Picture teammel dolgozom.

– Most arra céloz, hogy a logó színe zöldről narancsra változott? – súgta oda neki Philpott zavartan.

– Az élénk színpaletta Londonban, São Paolóban és Helsinkiben próbáljuk ki először az üzleti területeken, a lágyabb színeket a pihenőzónákban.

Lenny remélte, hogy senki sem veszi észre, ahogy az orrcimpája remeg a dühtől.

– Nick, ez briliáns! – bólintott Occy. – Lenny! Mi a helyzet a számokkal?

Lenny próbálta palástolni a hangjában megbúvó megvetést, amikor nekilátott, hogy felolvassa az ügynökség legnagyobb bevételeit generáló ügyfelek listáját.

– A Napi Progi meghaladta a becsléseket, már több mint nyolcezren letöltötték. – Lenny megdöbbsent, amikor a prototípus az asztalára került. Egy olyan alkalmazás, amelyben az ember a megbeszélései időpontjait tárolja? Ennyi? Olyan őrtjítően egyszerűnek tűnt! Lenny fejében naponta születtek olyan ötletek, amelyekkel – a kellő indulótőke birtokában – milliókat kereshetett volna. Ma reggel is eszébe jutott egy al-

kalmazás, amely egyetlen gombnyomásra szállítana egy tiszta fehér blúzt és egy baconös szendvicset, miközben a Heathrow Expressre vár az ember. Díjnyertes ötlet!

– Oké, emberek – szólalt meg Occy. – Két új prototípusunk van. Először is, tegnap ötletelgettünk egy kicsit a Wyomingie Lex PR-osaival...

– Elnézést! – vágott közbe Philpott, óvatosan a levegőbe emelve a kezét. – Ő az a fickó, aki a Made in Chelsea-nél dolgozik?

– Wyomingie működteti Dalston legnagyobb életstílussal kapcsolatos blogját! – sóhajtott fel Occy. – És ez a nő leginkább arról ismert, hogy háromböröndnyi cipőt visz magával a Glastonbury fesztiválra.

Philpott megbökte Lennyt.

– Egy nap biztosan az ő házának a falára is kerül majd emléktábla, ahogy a nagy emberek esetében az már megszokott.

– A PR-csapatának húsz ötlete volt a márkakiterjesztésre – jegyezte meg Occy. – Az azonnali hatást a Kell ez a cipő! alkalmazáson lehetett lemérni.

– Vagy inkább cipő? – kuncogta Philpott.

– Mi van? – csattant fel Occy.

– Kell egy cipő vagy egy cipő... Á, semmi...

– Képzeld csak el! – mondta örülten gesztikulálva Occy. – Épp egy magazint lapozgatsz, és meglátod benne álmaid cipőjét. A szoftver egyetlen kattintással felismeri a pipellőt, megkeresi a méretedben, és leszállítja a címedre! Mindezt egy napon! Lenny, nem akarok a munkádba kontárkodni, de... Érted már, miről van szó, Philpott? De javasolnám, hogy a városi Y generáció tagjai legyenek a célközönség, őket kérdezték ki az alkalmazásról! A második prototípus pedig a viszatérő Nagy Nővér!

– De miért? – kérdezte Lenny. – Megállapodtunk, hogy nem érdemes további minőségi tesztelést folytatni rajta.

– Jared és én máshogy ítéltük meg.
– Nem kísérletezhetne vele Cooper? Már úgylis ég a vágtyól...
– Szívesen segítenék, Len, de per pillanat nincs szükségem pluszmunkára – felelte Cooper. Occy elnevette magát, és győzedelmesen Lenny felé tolt a majdnem tíz centi átmérőjű kijelzőt: a Nagy Nővért, egy nyomkövető eszközt, amely monitorozza a szívritmust, a mozgást és a kalóriabevitelt, majd minden személyes adatot azonnal visszaküld az ügynökség irányítópultjára közösségi felhasználásra.

Lenny felvette az eszközt, és kelletlenül bekapcsolta.

– Occy, a szerkezeti váza is totál selejtes volt, nincs értelme...

– Nem a használhatóság a lényeg! Csak szerezz jó értékeléseket a felhasználóktól!

A Wappennél az volt a legrémesebb – leszámítva a felnőtt-játárszobát és az ingyenreggelit, ami már korán reggel puha baconös-sajtós-tojásos szendviccsel csábított –, hogy a kutatást, amelyet Lenny annyira élvezett, gyakran manipulálták azért, hogy az ügyfél a kívánt eredményt lássa. Tetszik ez a fogyasztónak? Nem! Nos, akkor addig ismételd a kérdést, amíg *igen* nem lesz a válasz.

Lenny először a melltartójára csatolta a nyomkövetőt, majd az övére.

– Szörnyen zavaró...

– Remélem, húsvétig azért elviseled valahogy!

Hát legyen: amikor eljön Lenny teljesítményértékelésének az ideje, majd részletesen beszámol a kütyü számtalan bocszantó hibájáról, és legyint rá egy nagyot. Természetesen a monitorra, és nem Occyra, sajnos.

Lenny otthon lehuppant a kanapéra, és fájdalmasan nyöszörgött, mert a Nagy Nővér az oldalába nyomódott. *Minden mozdulatomat nyomon akarod követni? Nesze, akkor tessék! Ki-*

sétált a konyhába, ami tizenkét lépésre volt, bort töltött magának, majd újabb tizenkét lépéssel visszatért a kanapéhoz. Nem érzett késztetést, hogy ezt az adatot a telefonjában is rögzítse, mert sem a kütyünek, sem az ügynökségnek semmi köze nem volt ahhoz, hogy munkaidőn kívül mit iszik. Ráadásul az ágyban is viselnie kellett a kis betolakodót! Amikor első alkalommal tesztelt egy alvásfigyelő alkalmazást a Wappennél, megdöbbsent, mennyire sokat foglalkoznak magukkal az emberek! De ez még három évvel ezelőtt történt, azóta már minden a nagy nyilvánosság előtt zajlik, a testfunkcióktól kezdve az ostoba játékokig, kivéve talán a pukizást, de az is csak azért kivétel, mert egyelőre nem lehet fényképen rögzíteni. Ez lenne ám a nyerő ötlet! Egy olyan kameraszűrő, ami technicolorban képes pukiszelfiket készíteni!

Lenny nem is lehetett volna rosszabb hangulatban. Talán felhívhatná Ellist. Már épp üzeni akart neki, amikor Juliet kereste telefonon. Milyen tökéletes időzítés! Megmentette Lennyt önmagától.

– Jössz holnap, ugye? – kérdezte Juliet.

– Természetesen. Martha is itt lesz?

– Nem, be kell fejeznie a szakdolgozatát húsvét előtt. Nate-tel autós túrára indulnak Kaliforniába három hétre a 66-os úton, fel egészen San Franciscóig.

– Csak nem akarnak Vegasba szökni?

– Nem olyan ostoba, mint az öreg anyja!

– Tizenkilenc év! Olyan büszke vagyok rád, Jules!

– Szerencsém volt, csak ennyiről van szó – felelte, majd habozva folytatta: – Lenny, annyira szeretném, ha hoznál valakit magaddal holnap este.

Például kit? Ellis teljesen alkalmatlan az ilyesmire. Matt biztosan folyton a prémiumáról morogna neki, mire Ellis látványos tirádát adna elő a szemét, gazdag bankárokról.

– Bárcsak lenne Mattnek néhány kedves férfikollégája az

irodában! – sóhajtott Juliet mentegetőzve. – De már szinte mindegyik a második házasságát éli.

– Na, igen, kell egy kis vérfrissítés... Szerintem Amy sem lenne megfelelő.

Juliet felnevetett. Mielőtt Matt megbizonyosodott volna Juliet vonzalmáról, kénytelen volt jól viselkedni, de Lennyt és Amyt így is csak „eastbourne-i boszorkányokként” emlegette. Ez persze tiszta hülyeség, mert mind Észak-Londonból származtak, és soha, még látogatóban sem jártak Sussexnek ama részén.

– Andrew? – kérdezte Lenny. Vele az volt a gond, hogy mindig túl lelkesen bámulta Julietet.

– Már rég nem láttam, igen, de talán ti ketten...

– Hagyd abba!

– Remélem, ízleni fog az étel. Matt szerint enyhén szólva eltúloztam.

Igazágtalan volt a sorstól, hogy Juliet bármit evett is, karcú maradt. Lenny viszont mostanában szedett magára néhány kilót. Ráadásul Juliet rendelkezett mindazon tulajdonságokkal is, amelyekre Lenny mindig áhítozott: természetes, egyenes szálú, szőke haja volt, hosszú lába, és megvolt benne a képesség, hogy minden emberben a legjobbat lássa. Lenny szívesen birtokolta volna a barátnője legirigyeltbb tulajdonságát, az önuralmát is.

Mire bontották a vonalat, Lenny sokkal jobban érezte magát. Ellist majd csak akkor hívja fel, amikor valóban szüksége lesz rá, egyelőre a csirkés tikka masala, a rizs és a naan kenyér is megteszi.